

Истакнути Бежанинци

Кад је ово поглавље у питању аутори књиге су били пред великом дилемом и тешком одлуком јер се ради о материји где су озбиљне грешке врло могуће. С једне стране није било баш лако утврдити јасне критеријуме по којима би био извршен одабир, а с друге стране постоји и велика вероватноћа да неко буде изостављен пуком грешком што би могло да се протумачи као зла намера. Стога, аутори књиге имају пуно разумевање за оне који са њима не деле исто мишљење кад је одабир истакнутих Бежанинаца у питању држећи се изреке да је време најбољи и најобјективнији судија. Након озбиљног и свеобухватног разматрања превагнуло је мишљење да треба да буду посебно истакнути они који су на себи својствен начин били везани за Бежанију, а по нечему се издвојили од већине и остали упамћени, оставивши иза себе печат у времену у ком су живели и на тај начин били њени понос и дика. Неки од њих су били "велики" иако су и живели и радили, што би се рекло, локално не напуштајући за живота своју Бежанију у којој су целог свог века вредно и поштено радили увећавајући породични капитал. Други су опет отишли корак даље па су репрезентовали Бежанију глобално, било тргујући свињама по Аустроугарској, било живећи и радећи краће или дуже у иностранству професионално ангажовани у различитим областима. Трећи су на себи својствен начин дали значајан допринос на културно-уметничком и спортском плану, развоју појединих научних дисциплина, или пак играли значајну улогу у богатим друштвено-политичким и историјским догађајима на турском Балкану. Да не заборавимо и оне који су својевремено били истакнути руководиоци, припадници локалне и државне власти, итд. Аутори књиге се искрено надају да ће нова бежанијска поколења у овом поглављу пронаћи животну инспирацију у остварењу својих циљева и померању граница које су њихови преци својевремено утврдили.

Манојло Мачвански

Манојло (*1851-†1932) се први пут оженио са Кристином Инђић, а други пут са Љубицом Михајловић. Имао је ћерке Персиду, удата Голубовић, и Живану, удата Прибић/ Николић и синове Петра (*1875-†1955) и Павла (*1881-†1963).

Манојло је био угледни земљорадник и био је биран за начелника општине Бежанија у XIX веку (1879-1881).

У породици Мачвански, Петар и Павле су били последњи земљорадници, јер су Павлови синови, Стеван и Михаило завршили Трговачку академију, а Никола Машински факултет.

Живео је у Војвођанској 34

Кућа Мачванских

Атанасије Тошић-бежанијски парох

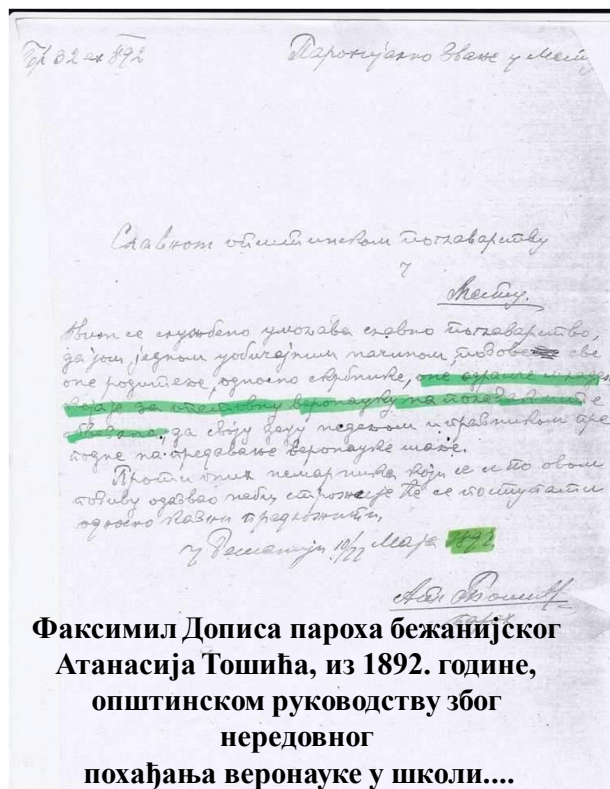

АТАНАСИЈЕ ТОШИЋ (*1852-†1932), рођен у Сремским Карловцима, је био ожењен са Јелисаветом (*1859-†1945). Имали су ћерке Станку (*1884-†1941) и Милену (*1880-†1971) и сина Јована (*1882-†1952).

Атанасије је био парох у Бежанији чак 52 године (од 1880. до 1932. године).

И син Јован је био бежанијски парох од 1932. до 1941. године.

И унук, Берислав Дејановић (Станкин син) је био кратко време бежанијски парох.

Факсимил Дописа пароха бежанијског Атанасија Тошића, из 1892. године, општинском руководству због нередовног похађања веронауке у школи....

Милош Вујић

Милош (*1854-†1919) је као дете био слабог здравља па га је отац после завршене основне школе уписао у Грађанску школу у Земуну, и после завршена два разреда запослио као општинског писара у Бежанији. Милош је имао дара за стране језике и поред немачког – који је био наставни језик у школи, научио је још румунски и мађарски.

Биран је за Начелника бежанијске општине од 1895. до 1901. године.

Његови синови били су школовани, Константин (најбољи ђак земунске гимназије) и Ранко инжењер грађевине.

Милошев син Жарко (*1878-†1948) остао је на породичном имању и бавио се земљорадњом, сточарством и држао кафану (касније кафана „Код Ћире“). И Жарко је, као његов отац, био биран за Председника општине Бежанија између два рата.

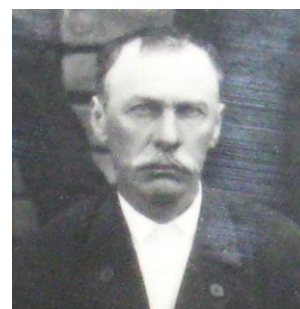

Кућа Вујића у
Вука Караџића 24

Нићифор Јовановић

Нићифор (*1854-†1909) се бавио искључиво земљорадњом и сточарством и заједно са оцем куповао земљу, тако да је својим наследницима оставио нешто мање од 200 јутара. Његов отац Ђорђе (1828-1911) је био један од најпознатијих сремских трговаца, који је трговао на велико свињама у Пешти и Бечу.

Сва Нићифорова деца су била школована. Ћерке су, поред основне школе, завршиле и женску домаћичку школу у Земуну, познату као *лер*. Синови Петар, Ђорђе и Милош остали су да се баве земљорадњом, а Милутин, Драгутин и Бранко и њихова деца наставили су даље школовање у гимназији и касније на факултетима архитектонске, грађевинске, рударске струке...

Кућа Бајинових
у Земунској 11

Светозар-Цвеја Мијатовић

Светозар-Цвеја (*1862-†1950) је био ожењен са Рахилом (*1862-†?), ћерком Анастаса Драгичевића и живели су на старом кућном броју 206 (Војвођанска 150). Изродили су деветоро деце, од којих је у животу остала само ћерка Кристина (*1892-†1968).

Светозар-Цвеја је био официр седамдесетог петроварадинског пука аустроугарске војске (у оквиру Војне границе, која је укинута 1873. године).

У Бежанији је био начелник општине у периоду од 1902. до 1904. године.

Други пут се оженио са Василијом, супругом покојног Петра Петронијевића.

Интересантно је да је Светозар тада имао 68 године, а Василија 62 године. Иначе, Василији је ово био четврти брак.

Прота Јевстатије Караматијевић (1885-1948)

У балканским ратовима (* 1912-† 1913), налазио се у редовима комита, а у Првом светском рату био и на Солунском фронту. Био је у партизанима у Другом светском рату и био је већник АВНОЈ-а на заседању у Бихаћу 1942. године.

У рату је изгубио супругу, три ћерке, два брата и два унука.

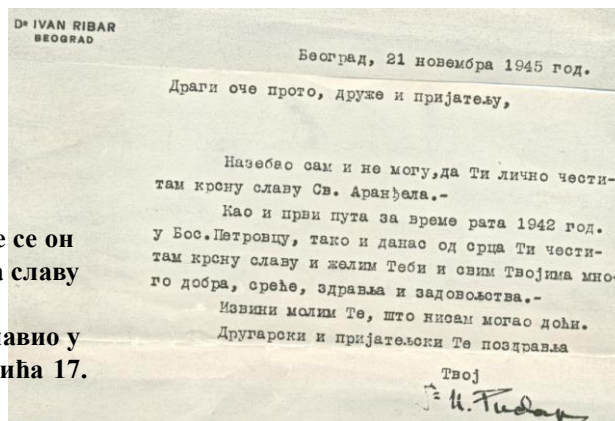
После рата, са остатком породице, долази у Бежанију, 1945. године, у кућу бежанијског фолксдојчера Јакова-Јаше Ланга. Био је и председник Црвеног крста Југославије.

Десно је телеграм Др Ивана Рибара, у коме се он извињава што није у могућности да дође на славу код Проте Јевстатија.

Прота је своју крсну славу Св. Аранђела славио у Бежанији, у својој новој кући, у Вука Караџића 17.

Живео је у Вука Караџића 17

Георгије Ђока-Калка

Георгије Ђока-Калка (*1886- †1956) био је ожењен Анжелином Божић (*1886- †1946) из Бољеваца и са њом је имао сина Радована, који је убрзо по рођењу умро. Ђока је зато усвајио даљег рођака, са женине стране, Милорада Царана из Бољеваца, Ђорђе је иза себе оставио велики иметак, две куће у селу (садашња кућа Милета Мацуре, Војвођанска 98, његова тадашња кафана и кућа породице Царан, Војвођанска 140). За Ђорђа, виђеног газду, имало је шта да се каже.

Био је члан разних управних одбора и учествовао у свим добротворним акцијама у селу. Био је добар познаник са краљем Александром Карађорђевићем, са којим је више пута одлазио у лов.

Максим Илић

МАКСИМ (*1886– †1939) је остао без мајке Стане у својој дванаестој години, а отац Радован-Рафаил је умро пре његовог рођења. Тако је о Максиму бринула родбина. Када је одрастао, добио је плац Мијатовића (одакле је његова мајка) и направио кућу у Војвођанској 152. Био је вредан и напредан земљорадник, као и његов син Радован, па је своје имање увећавао, тако да је у своје време био најбогатији Бежанинац. У списку домаћинстава која су пала под удар Закона о аграрној реформи, после Другог светског рата, види се да је највише катастарских јутара имала управо породица Илић.

Имали су 104 јутра, а следе: Пера Јовановић са 77, Ђока Милосављевић са 65, Рада Ђуровић са 62, Јоца Радосављевић са 57...

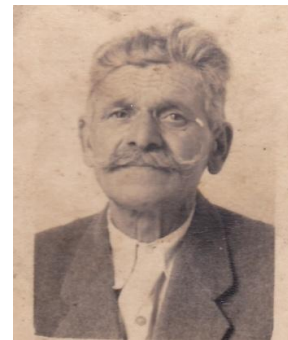
Живео је у Војвођанској 152

Прокопије-Прока Јовановић - Крцин

Прока (*1891-†1969) је био у Првом светском рату, са надимком Сремац. У књизи Светислава Крејаковића описује се и Сремац Јовановић Прока. Због своје храбрости добио је бројна признања (одликован је медаљом Милош Обилић, Крстом Светог Саве и Двоглавим Белим орлом.

Као добровољац у Првом светском рату добио је шест јутара земље. После рата радио је као пољар у Бежанији.

Живео је у Војвођанској 126

Фрања Шилер

Фрања (*1891-†1969) је добровољно служио војни рок у краљевој југословенској војсци. У Другом светском рату бива заробљен и спроведен у Беч. Није хтео да се декларацише као Немац и рођени Бечлија, али након провера, одређен је да у логору обавља помоћне послове. Тражио је и добио одсуство да обиђе мајку у Србији и по истеку одсуства није желео да се јави СС команди у Београду, већ је прешао у Бежанију и ту се оженио. Али да не би био откривен бежи у партизане. После рата ради као први поштар у Бежанији.

Живео је у
Лоле Рибара 9

Фрања, омиљени бежанијски поштар

Фрањин син Петар (1943), дипл. инг Машинства, био је Директор у ФОб-у и у Ауторемонту...

Лазар Јовановић

Лазар (*1894–†1941) је из породице Јовановић, шпиц наме Бошковићи и био је српски добровољац у Првом светском рату. На Солунском фронту је изгубио руку. Између два светска рата био је председник општине Бежанија.

Синови Драгутин (*1922–†1946) и Душан (*1926–†1970) су били учесници НОБ-а

На факсимилу десно се види његов потпис и печат бежанијске општине из 1937. године.

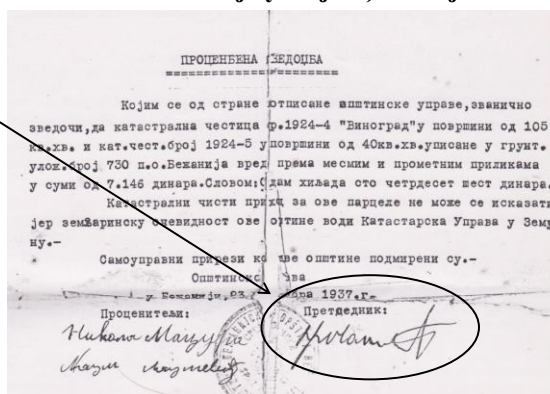
Драгутин
(*1922–†1946)

Душан
(*1926–†1970)

Живео је у Војвођанској 79

Лазар Драгичевић

ЛАЗАР (*1894–†1966),

земљорадник,

је био један од

имућнијих мештана.

Живео је у Војвођанској 45.

Остао је упамћен као први председник Ф.К. Бежанија, који је несебично помагао

фудбалски клуб.

Требало је у то време набављати

скупу спортску опрему и

фудбалске лопте и бринути о

клубској администрацији, а

Лазар је то управо и чинио.

Не ретко је био домаћин на приређеној вечери за гостујућу екипу (после одигране утакмице).

Између два светска рата, као

угледни мештанин и домаћин,

био је биран за Председника

бежанијске општине.

Петар Кокотовић

Петар (*1894- †1980) је још двадесетих година прошлог века, у породичној кући, отворио кафану под именом "Нови Београд", те га сматрају кумом Новог Београда.

Заједно са братом Ђоком Калком био је закупац ловишта у Бежанији.

Виђени Београђани (као и градоначелник Београда ИЛИЋ) тог времена долазили су у лов у Бежанију.

Петар је био борац НОБ од 1941. године и први поратни председник општине Бежанија.

Кућа, у Тошином бунару 244, у којој је живео и у којој је држао кафану "Нови Београд"

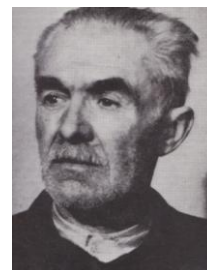
Петар Хртковац

ПЕТАР (*1895-†1970) је одмах на почетку Првог светског рата био мобилисан у аустроугарску војску, као седамнаестогодишњи младић, и убрзо упућен на руски фронт. У једној борби је пребегао Русима. У септембру 1916. године ступио је у

Прву српску добровољачку дивизију.

У међувремену српске јединице су мењале гарнизоне, па је пук, у чијем ескадрону је био Петар, био укључен у борбе против бољшевика (Црвене армије). После једног заробљавања и стрељања бољшевика, избила је побуна, па је Петар убио команданта. Том приликом је ухапшен и једним од бродова пуним војске, који је пловио од Владивостока Индијским океаном, кроз Суецки канал, Средоземно и Јадранско море, стигао до Дубровника. Спроведен је у војни затвор у Београду, одакле је успео да побегне кроз оцак, а по изласку из оцака кости на лактовима су му биле огољене. Предао се после две године скривања. Издржао је две године затвора. Учествовао је и у НОБ у II светском рату.

По ослобођењу, добио је, на основу Закона о колонизацији, кућу у Лоле Рибара 20 и ту са породицом живео до своје смрти.

Гојко Јовановић-Бајин

Гојко (*1902-†1975) се оженио Даринком Срдих (*1907-†1997) из Осијека.

Даринка је до пензије радила као учитељица у Бежанији.

Гојко је завршио Трговачку академију, али се цео век бавио земљорадњом и тако наставио очевим путем, који је био, у своје време, један од најнапреднијих земљорадника у Бежанији.

Двориште куће у Војвођанској 28 (пре изградње куће на спрат)

Данашњи изглед, некада прве и једине куће у Бежанији на спрат

Стеван Мацура

Стеван (1907-1947), из имућне породице, био је један од првих чланова КПЈ у Бежанији. Био је секретар НОО и секретар партијске ћелије у Бежанији. Његова супруга Милица била је активна у АФЖ (антифашистичко веће жена). Стеван је, за време Другог светског рата, са супругом Милицом (1909-1974) ухапшен у једној рацији. Пустили су га, као изнемоглог, али се он одмах по повратку из заробљеништва прикључио НОБ-у. Његова супруга Милица је остала у немачком логору до краја рата.

Радмила Петрић

Радмила (*1908- †1970) рођена у Новој Вароши. На београдском факултету завршила је Филозофски факултет. У Бежанију је дошла са породицом, када је њен отац Јевстатије Караматијевић добио, на основу Закона о Колонизацији, кућу у Вука Караџића 17. Радмила је била професор у Земунској гимназији и у основној школи у Бежанији, а била је и први директор прве основне школе изграђене на Новом Београду. Име школе дала је управо Радмила - “Иван Гундулић”.

Њен супруг Винко Петрић завршио је економске студије у Сент Галену у Швајцарској. По доласку у Бежанију радио је у земљорадничкој задрузи “Будућност”. Када је Бежанија престала да постоји као општина, а Нови Београд тек постао општина, Винко је постао секретар новобеоградске општине. У време изградње Института за мајку и дете, Винко је, као човек који је говорио више језика, био координатор испред општине и инвеститора из иностранства.

Михајло-Мика Вујковац

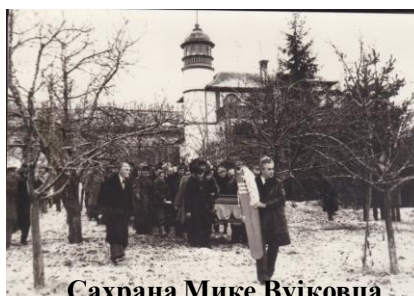
Мика (*1908- †1980) је био члан КПЈ од 1935. године. За време Другог светског рата био је заменик секретара Обласног комитета Србије. По ослобођењу, био је народни посланик, министар пољопривреде Републике Србије.

Живео је у виле “Мари”

У то време живео је у центру града, одмах до старог двора и возио два мерцедеса (за разлику од његових партијских другова, мрцедеси су били његово власништво, а ови су се возили о државном трошку).

Мика је био “Голооточанин”, јер је ухапшен (подржао Резолуцију ИБ) и одведен у логор на Голом отоку, где је боравио до 1955. године.

Сахрана Мике Вујковца из виле “Маре”

Споменик Мики Вујковцу, висок 17 метара, који се налази на сеоском гробљу у Толисовцу

Вук Миликић

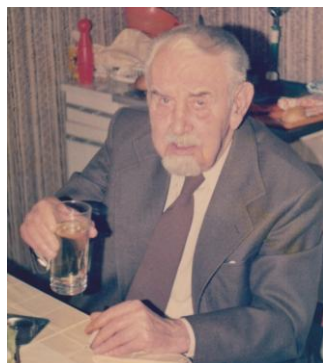
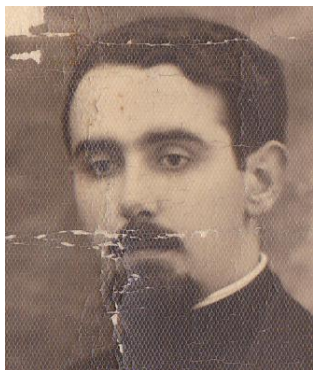

Вук (*1912- †1991) се родио у Мојковцу, а 1933. године постао члан КПЈ. Био је један од организатора устанка и први командант једног црногорског устаничког одреда (Мојковачко-Бјелопољског) . Пред крај Другог светског рата био је командант бригаде.

После рата био је на високим положајима у ОЗНА. У Бежанију се доселио када је, по Закону о колонизацији, добио кућу у Војвођанској 16.

Пре хапшења (Резолуција ИБ) био је шеф УДБА за Земун. Био је први официр ЈНА осуђен на смрт, али је казна преиначена, па је провео на Голем отоку до затварања тог злогласног затвора.

Протојереј Ђорђо Грујица

Ђорђо (*1914-†1986) је рођен у Мостару. Оженио се 1935. године са Радојком (*1914-†1986).

Прву службу је добио у Невесињу, где су им рођене ћерке Љиљана (*1937-†2012) и Миомира (*1939-†2009).

Када је почео Други светски рат породица је избегла у Крушевац и ту је рођен син Јово (*1942).

По ослобођењу Ђорђо је био свештеник у Габошу, код Осијека, а 1955. године решењем његовог преосвештенства Епископа сремског Макарија премештен је за пароха бежанијског.

Од тада, прото Ђорђо Грујица био је свештеник у бежанијском храму 22 године, до пензионисања.

Браћа Станко и Јовица Црвенко

Лоле Рибара 16

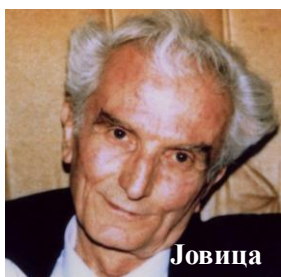

Станко

СТАНКО (*1918–†1986) је био учесник НОБ од првог дана.

После Другог светског рата Станко је ухапшен 1949. године и осуђен (јер је подржао резолуцију Информбироа) па је на Голем отоку био до затварања тог злогласног затвора.

По изласку из затвора, Станко се 1957. године оженио са Милком Марковић (*1929–†1978), из Удбина, и она му је родила синове Владимира (*1958) и Вељка (*1962).

Јовица

ЈОВИЦА (*1928–†1991) је, као и његов брат Станко, учесник НОБ од првог дана. Био је најмлађи мајор ЈНА и ратни командант Луки Бановићу (касније министар унутрашњих послова Титове Југославије). Пошто је 1948. године подржао резолуцију Информбироа и пошто му је дојављено да ће бити ухапшен, побегао је у Албанију. У албанским затворима је провео 33 година (европски рекордер у тамновању).

Оба брата, првоборци НОБ у Другом светском рату, провели су 48,5 година у затвору.

Сава Стојановић - Грдичин

Сава (*1918-†1979) је био учесник НОБ-а у Другом светском рату. После пробоја Сремског фронта командовао је артиљерским дивизионом у чину поручника са којим је завршио рат у Клагенфурту у Аустрији. Трговачку академију завршио је у Земуну, а затим школу резервних артиљерских официра.

Служио је у разним гарнизонима, а у време тршћанске кризе као капетан командовао противавионском одбраном Задра и аеродрома Земуник.

Пензионисан је у чину Пуковника ЈНА.

Једно време био је директор војног грађевинског предузећа "Планум". У том својству помогао је изградњу новог игралишта ФК Бежанија (иза цркве). Био је председник Савеза бораца, као и Ловачког друштва, организатор и помагач свих активности на уређењу села као и у целом доњем Срему

као познат боем и врло друштвен човек.

Сахрањен је на старом Бежанијском гробљу уз војне почасте и присуство свештеника што је био први такав случај после рата.

Живео је у Војвођанској 48

Богдан Боја Малешевић - Инђијин

Богдан-Боја (*1920-†1986), из богате породице Малешевић, први је после Другог светског рата, у Бежанији, постао дипломирани машински инжењер.

Био је и познати фудбалер Бежаније, који је играо и у лигашким тимовима, а био је изузетно цењен и поштован од својих саиграча и навијача.

Имао је и свој тамбурашки оркестар.

Живео је у
Бука Карацића 18

Живко-Жикица Владисављевић

Жикица Владисављевић (1923-1975) живео је са родитељима у Војвођанској 147. Био је доктор правних наука, а радио је као тужилац у Старој Пазови, Ковину и у Сремској Митровици.

Био је и председник општине Нови Београд, а шездесетих година прошлог века радио је у дипломатији (био Аташе у Буенос Аиресу), а био је и заменик Савезног министра унутрашњих послова ФНРЈ.

У соби, председника општине Нови Београд, на зиду су слике досадашњих председника, а међу њима и Жикица

Живео је у Војвођанској 147

Срета Гогоћ

Срета (*1924- †1997) врло рано се прикључио покрету отпора против нацистичке солдатеске и блиско сарађивао са Бранком Пешићем, поратним дугогодишњим градоначелником Београда.

Био је дугогодишњи директор Градске посластичарнице у Земуну.

Мало ко га у то доба у Земуну није знао. Био је заљубљеник у коње, гајио је расне свиње и псе (посебно Теријере), живину и голубове. Виноградарство је волео изнад свега, а био је велики љубитељ фудбала и пливања на Сави, на Бомбају (а интересантно је да на мору никада није био у свом животу).

Био је у исто време велики домаћин посвећен породици а и веома друштвен човек.

Живео је у Вука Караџића 75

Бошко Шљивар-Тента

Бошко-Тента (*1926-†1971) је завршио земунску гимназију и за време Другог светског рата је спроведен у логор на Сајмишту, а одатле у логор у Немачку.

Приликом бомбардовања доживео је тешке повреде, изгубио је лево око и повређена му је лева рука.

Био је годинама у најужем руководству фудбалског клуба и његов председник и тренер.

Извео је на пут преко 25 генерација младих људи.

Тако је постао легенда клуба. Био је „жива енциклопедија“, знао је свим својим фудбалерима, па и шире, датуме рођења, а историју и географију је познавао као да је професор.

Живео је у Вука Караџића 65

Бранислав Белановић

Бранислав (*1926- †2010) је рођен у Бежанији, а деда му је био Душан (*1880- †1961), који је 1929. године добио Златну медаљу за грађанске заслуге.

Бранислав је био напредан земљорадник и веома активан у друштвено-политичком животу Бежаније. Биран је у више наврата за општинског и градског одборника и био прави представник и заштитник права бежанијских земљорадника.

Био је приморан да се сели два пута, због рушења Бежаније. Први пут из родитељске куће у улици Војвођанска 56, а други пут из куће у Војвођанској 111. Направио је нову кућу на Бежанијској коси и ту живео са породицом до краја живота.

Слободан Кокотовић-Бели

Слободан (*1926) је почео да ради као професор (у земунској гимназији), али је најдуже радио у општини Нови Београд. Био је Начелник за просвету, здравство и културу, као и председник Извршног савета општине.

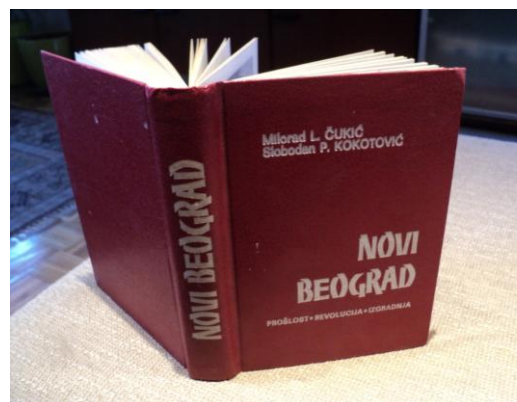
Познати је бежанијски фудбалер и тренер и жива је легенда ФК “Бежанија”.

Са Милорадом Чукићем написао књигу о Новом Београду (па наравно и о Бежанији) под називом **НОВИ БЕОГРАД**

Прошлост – револуција – изградња која је објављена 1981. године

Док је живео у Бежанији, живео је у Тошином бунару 244

Душан Орешчанин

ДУШАН (* 1928- † 1996) је био учесник НОБ и још као млади гимназијалац се прикључио покрету.

Његова породица се доселила у Бежанију пред Други светски рат.

Живели су као подстанари у Војвођанској 163 (Код Новаковића) и у тој кући су његови родитељи држали кафану.

После рата Душан је био познати друштвено-политички радник. Био је и одговорни руководиоца у многим предузећима (директор Хидрометеора...).

Живео је у Земунској 41

Вера Перзић, дев. Срдановић

Вера (*1929), ћерка Вуке Клићанске и Цвеје Гвозденчева из Вука Карацића 13, завршила је основну школу у Бежанији, а гимназију у Земуну.

Дипломирала је на Природно-математичком факултету у Београду.

Вера је прво радила у Трстенику, где је била директор прве Мајсторске школе, коју је и основала.

Затим је у Земуну радила као професор математике у средњој машинској техничкој школи и била њен директор. Једно време је била и у просветном савету Београда, а била је и рецензент у неколико књига из математике.

Њен супруг Душан Перзић (*1927) дипломирани је ваздухопловни инжењер.

Петар Јовановић Бајин

Петар (*1932) је из познате бежанијске породице Јовановић-Бајин, из које су поникли многи инжењери, архитекте, доктори наука...

У Бежанији је завршио основну школу, па затим земунску гимназију.

Петар је рударски инжењер, проф. др техничких наука, редовни члан Инжењерске академије Србије, а био је кандидат за дописног члана САНУ.

До пензионисања је био Професор на београдском универзитету (Рударски факултет).
Аутор је монографије, “Бежанија и Бежанинци”, објављене 2012. године.

Живео је у Земунској 11

Ђорђе-Ђока Кајалић

Ђока (* 1932- † 2013) цео радни век провео је као директор новобеоградских обданишта. Поред овога био је веома активан као друштвено политички радник.

Посебно је оставио трага у ФК “Бежанија” где је био фудбалер у млађим категоријама, а дуго био на руководећим функцијама (секретар, председник).

Живео је у
Бука караџића 23

Омиљен код деце

Божидар Рогановић

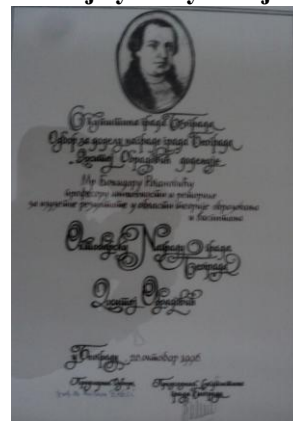
БОЖИДАР (* 1932) је завршио земунску гимназију и Филозофски факултет у Београду. Магистрирао је 1970. године на Одсеку за методику књижевности и примењену лингвистику.

Био је веома активни друштвено-политички радник, биран у више сазива Скупштине општине Нови Београд (као одборник из Бежаније).

Радни век је завршио као професор реторике у Генерал-штабној академији Војске Југославије. Одликован је орденом рада са сребрним венцем и добитник плакете „25. Мај“ и Октобарске награде града Београда за изузетне резултате у теорији образовања и васпитања. Писац је низа уџбеника и вишеструко награђене књиге „Реторика“.

Док је био у Бежанији, живео је у Земунској 32

Октобарска награда града Београда

Маринко Вранеш

Маринко (*1932) је са мајком, браћом и сестром дошао у Бежанију 1945. године. Живели су у Војвођанској 60. Маринко је завршио основну школу у Бежанији, затим гимназију у Земуну и Машински факултет у Београду.

Радио је једно време у ЕЛИП-у, па затим као професор у металопрерађивачкој школи ИМТ-а.

Каријеру је наставио у ПКБ-у, а у фабрици “Пролетер” (касније ФМП) био је

генерални директор

Митар Мркић

Митар (*1934) је са породицом дошао у Бежанију одмах после Другог светског рата. Његова мајка је, на основу Закона о колонизацији, добила кућу у Војвођанској 59 (то је била кућа бежанијског фолксдојчера Јакоба Флајнера).

Митар је био је професор и дугогодишњи директор у ОШ „Милан Ракић“ у Бежанији. Једно време је био секретар за образовање резервних старешина Србије и председник групације друштвених организација из области образовања.

Живео је у Војвођанској 59

Борислав-Бора Вранеш

Борислав-Бора (*1936) је са мајком, браћом и сестром дошао у Бежанију 1945. године. Живели су у Војвођанској 60.

Бора је завршио основну школу у Бежанији, а затим средњу школу “Петар Драпшин” у Београду. У Пули је завршио Поморску Академију, а као морнарички официр ЈНА, у Лењинграду је завршио високу војну школу. Завршио је и Машински факултет у Београду.

По чину је био капетан бојног брода.

Радио је у морнаричком институту у Загребу као научни сарадник.

До одласка у Поморску академију, Бора је играо фудбал у ФК “Бежанија”.

Пуниша Мркић

Пуниша (* 1936) је са породицом дошао у Бежанију одмах после Другог светског рата. Његова мајка је, на основу Закона о колонизацији, добила кућу у Војвођанској 59.

Завршио је земунску гимназију и Географски факултет у Београду. Радио је као професор географије и био је дугогодишњи директор у основној школи “Ратко Митровић” на Новом Београду.

Био је и познати друштвено-политички радник.

Као изврстан фудбалер (члан студентске репрезентације Југославије) играо је и за ФК „Бежанија“, а једно време је био и председник клуба.

Живео је у Војвођанској 59

Бранка Петрић-Фехмиу

Бранка (* 1937) је завршила земунску гимназију (у генерацији са Луком Пајчином и Пунишом Мркићем) а затим позоришну академију у Београду.

Има запажен стваралачки пут који траје већ пола века.

Присутна је на сцени у најизвођенијим представама, дуговечним попут легендарне „Бубе у уху“. Играла је у гласовитим дечијим ТВ серијама. На филму се појављивала повремено али су и упечатљиви ликови попут новинарке у данас антологијском филму „Балкански шпијун“.

Њена незаобилазна велика улога била је бити животна сапутница и подршка славном глумцу Бекиму Фехмиу.

Мајка је синовима античких имена Хедону и Уликсу.

Бранка је живела у Вука Караџића 17

Уликс је наставио професионални пут својих родитеља.

Богдан-Бока Цаковић

Богдан-Бока (*1938) је завршио земунску гимназију и дипломирао на Економском факултету у Београду.

Био је познати друштвено-политички радник, и успешни директор у више предузећа (Бродоградилнице “Тито”, “Индекс-Укус”, Јавно предузеће “Погребне услуге”...)

Био је председник клуба ФК “Бежанија”, али треба рећи да је стално био уз клуб.

Као познати човек из привредног и јавног живота Београда успевао је увек да помогне свом клубу, нарочито онда када су многи дизали руке и напуштали рад у управном одбору.

Живео је у Вука Караџића 44.

Драго-Драган Вранеш

Драган (*1939-†1999) је са мајком, браћом и сестром дошао у Бежанију 1945. године. Живели су у Војвођанској 60. Драган је завршио основну школу у Бежанији. У ЈАТ-у је завршио занат авиоелектричара, а затим се уписао на пилотску академију у Вршцу, коју је са великим успехом и завршио.

У ЈАТ-у се и данас прича да је био један од најбољих пилота које је ЈАТ имао. Био је први Југословен, који је у иностранству постао капетан на широкотрупном авиону (најпре ДЦ-10, а затим Б-747 или „дамбо цет“). У каријери је летео за више светских авио компанија а највише се задржао у Сингапуру.

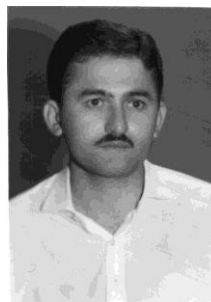
Милан Кајалић - Кајгана

Миле Кајгана (*1939) рођен у Бежанији и у њој завршио основну школу. Цео радни век провео у ЈАТ-у као врхунски авио електроничар. Легенда је ФК “Бежанија” и најбољи голгетер свих времена. Подједнако добро је свирао гитару, лупао бубњеве, певао, играо фолклор, био изврстан гимнастичар и изводио бравурозне скокове у воду. Данас, у својој 73. години, је прадеда, али и даље активан, поготово кад треба певати или свирати на гитари.

Браћа Нинковић

Боре (*1941), из породице Нинковић, из Војвођанске 53, основну школу завршио је у Бежанији, а дипломирао на Технолошком факултету у Београду. Био је познати стручњак у својој професији и дуго година један од водећих директора у ЈКП “Водовод и канализација”. Боре је играо фудбал у ФК “Бежанија”, нарочито успешно у млађим категоријама

Милан (*1944), основну школу завршио је у Бежанији, а средњу у Земуну. Дипломирао је на Машинском факултету у Београду. Био је један од главних конструктора и директор у фабрици “Телеоптик”. Добитник је награде града Београда у знак признања за техничко унапређење остварено у привреди Београда.

Ратко Ристић - Мр. генерал пуковник

Ратомир–Ратко (*1943-†2013), од оца
Радована и Милице,
живео је у Скадарској 11.

Основну школу завршио је у Бежанији, а
затим техничку средњу школу. Техничку
војну академију Копнене војске завршио је
1965. године. Последипломске студије
завршио је на Стројарском факултету у
Загребу 1982. године, а Командно-штабну
школу оператике 1988. године. Обављао је
високе дужности: начелника Треће управе
Генералштаба (1994–1999), заменика савезног
министра одбране за цивилну одбрану (1999),
заменика савезног министра за одбрану
(1999–2000) и специјалног саветника
председника Савезне владе (2000–2001).

Носилац је Ордена за војне заслуге са
сребреним мачевима (1969), Народне армије
са сребреном звездом (1977), За војне заслуге
са златним мачевима (1982), Народне армије
са златном звездом (1988) и Орденом
Југословенске заставе (1999).

Питомца Ратко Ристић,
1963. год.

Генерал пуковник

1998., Srpsko vojničko groblje na
Zejinliku

Веселин Миликић

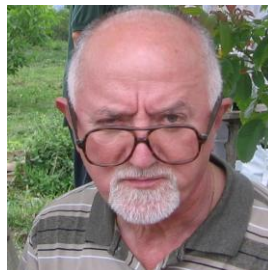
Веселин (1944) је основну школу
завршио у Бежанији, а на Новом
Београду IX београдску гимназију
“Мика Петровић Алас”.

На београдском универзитету
дипломирао је на ФОН.

Био је капитен репрезентације ОШ
“Јован Ст. Поповић”, која је освојила
прво место у знању, 1958. године, у
ондашњој великој Југославији.

70-их година прошлог века био је
веома успешан учесник
квиза на телевизији

Био је дугогодишњи генерални
директор велике трговинске фирме
“Србијатекс”.

Живи у Војвођанској 16

Зоран Матијашевић

Зоран (*1945), основну школу завршио у Бежанији, а гимназију у Земуну.

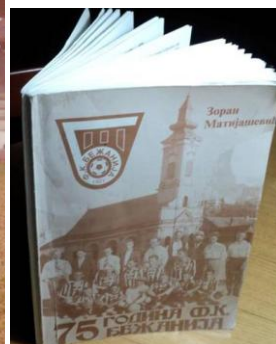
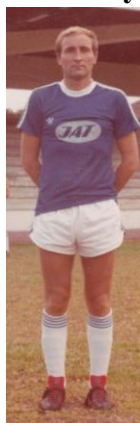
Дипломирани је машински инжењер, цео радни век провео је у ЈАТ Техници радећи на одговорним пословима на одржавању авиона, где је био један од високих руководилаца.

Зоран је био председник омладине у Бежанији у време кад је културно-забавни живот младих Бежанинаца био на завидном нивоу (гостовања песника, београдских позоришта, игранке са познатим поп групама...) а био је и познати фудбалер и голгетер ФК Бежанија.

1996. године написао је књигу „75 година фудбала у Бежанији“, а један је од аутора и ове књиге:
“БЕЖАНИЈА У СЛИЦИ И РЕЧИ”

Живео је у
Вука Караџића 17

Милан Лалић

Милан (* 1947- † 1991) је ступио на песничку сцену 1968. године, објављујући у тада највиђенијим београдским листовима и часописима. И пре знаменитих јунских демонстрација, он је припадао кругу студената који су се предано, готово свакодневно, дружили, организовали трибине, књижевне вечери, оснивали нова гласила... Читајући дела великих филозофа, али уз то, кришом, како се то тада чинило, и Библију, као и најзначајније модерне светске песнике, Лалић се наметнуо као један од најобразованијих младих интелектуалаца, што се одражавало како на његову поезију тако и на друштвену ангажованост.

Милан је добитник више награда а 1973. године постаје члан Удружења књижевника Србије. Објавио је песничке збирке: “Псалми и друге песме”, “Црни пас”, “Совин вокал” ... Живео је у Бежанији у улици Лоле Рибара 13 (од 1954. до 1980.)

Богољуб – Рада Кајалић

Богољуб – Рада (* 1949) из бежанијске породице Кајалић, Земунска 13, родио се у Бежанији, где је завршио основну школу.

У Вршцу је завршио пилотску академију.

И његов син Светозар- Бата (*1974) је такође ишао очевим стопама, па је и он постао пилот.

Интересантно је то да су једно време летели заједно, као пилот и копилот, на “ер – басу” (аирбус) у Индонезији и да су у то време били једини отац и син за командама једног авиона у свету.

Мирјана Миленковић

Мирјана (1949), дев. Мијатовић, основну школу је завршила у Бежанији, а IX београдску гимназију на Новом Београду. Завршила је Филозофски факултет у Београду на групи за Општу и националну историју и стекла звање професора.

Магистрирала је на Филозофском факултету у Задру. Радила је у Архиву Београда и Југославије, а од 1984. године је у Министарству спољних послова у звању опуномоћеног министра и министра саветника.

Преко 15 година била је начелник ИНДОКА и Одељења за информисање и архивске послове. Као конзул радила је у Букурешту-Румунија, а сада је конзул у Ријечи-Хрватска.

Живела је у Војвођанској 5

Милорад Небригић

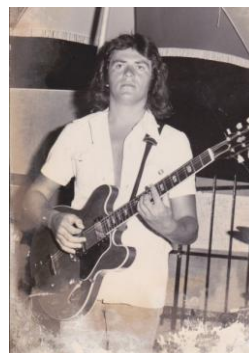
Милорад (*1950) је из бежанијске породице Небригић, из Бранка Радичевића 18, и родио се у Бежанији, где је завршио основну школу. Једини је Бежанинац, који је капетан брода-пилот. Иначе, он управља „Крузером“ и плови по целој Европи. Говори неколико језика, а својевремено је био најмлађи капетан брода у бившој СФРЈ.

Саво Јојић

Сава (*1952) је рођен у Бежанији, улица Бранка Радичевића 30. Основну школу је завршио у Бежанији, а после завршене електротехничке школе „Никола Тесла“ дипломирао је на Вишој економској школи у Београду. Део радног века је провео у ЈАТУ, радећи као референт продаје. Од ране младости професионално се бави музиком. Сава је познати рок музичар и један је од најбољих гитариста у бившој Југославији.

Каријеру је започео 1970.год. у групи „Старси“ из Бежаније, а наставио у групама „БИТНИЦИ“, „МОИРА“ и „ДРАГСТОП“ да би 1990.год. основао „OLD SPICE BAND“ са којим наступа и данас.

Драган Великић био амбасадор у Аустрији
Дејан Васиљевић био амбасадор у Египту

Браћа Лекић

Жељко (*1955) је ишао у основну школу у Бежанији, код учитељице Мире Рашковић.

После завршене IV београдске гимназије, уписао се на Економски факултет у Београду, који је са успехом завршио. Касније је и магистрирао на истом факултету. Радио је у “Генералекспорту”, Заводу за фотограметрију, као финансијски директор и у “ХИПОЛ-у”, где је био комерцијални директор.

У фабрици ИТЕС “Лола Рибар” био је генерални директор.

И његов брат близанац Светлан је такође магистар, али архитектуре.

Светлан је аутор Идејног пројекта за Спомен обележје поводом “500 година Бежаније”.

Оба брата су била успешни фудбалери и једно време су играли за ФК “Бежанија”, а Жељко је био и најбољи голгетер у сезони 1975/76.

Драган Гогић

Драган (* 1956) је рођен у Бежанији, где је завршио основну школу (као носилац дипломе Вук Караџић).

Завршио је II београдску гимназију (као носилац дипломе Михајло Петровић-Алас), а машински - факултет-ваздухопловни смер у Београду.

Био је технички директор ЈАТ-а и генерални директор Aviogenex-а, менаџер у Chromalloy (Холандија) и Iberia Maintenance (Шпанија), а данас је регионални директор Singapore Technologies Aerospace.

Био је талентовани кошаркаш, кошаркашки судија, комесар и контролор судија на EUROLEAGUE.

Носилац је ФИБА лиценце

Живео је у Војвођанској 21

Александар Растовић

Проф. др Александар Растовић
(* 1969)

Дипломирао је, магистрирао и докторирао на Филозофском факултету у Београду.

Члан је Управног одбора Историјског института у Београду, члан Одбора за историју 20. века САНУ, и члан одбора за друштвене науке Матице српске у Новом Саду.

Ванредни је професор Опште историје XX века на департману за историју Филозофског факултета у Нишу.

Био је заменик Савезног министра за избеглице, расељена лица и хуманитарну помоћ.

Јелена Аџић

Јелена, ћерка Ђорђа Михајловића, рођена је у Београду. Основну школу, гимназију и факултет завршила је у Канади.

Радила је у више ТВ компанија, где је стекла бројне награде за своје репортаже.

Од 2002. године ради у (CBS NEWS) националној радио и ТВ компанији, где води репортаже у области културе и уметности.

Аутор је бројних интервјуа са познатим личностима широм света: надбискуп Дезмонд Туту, писци Салмон Ружди, Маргарет Атвуд, Дипак Копра, ТВ дива Опра Винфри, певачица Мадона, глумци Џорџ Клуни, Дастин Хофман, Бред Пит, Сузан Шарандон и многи други из света уметности.

Ђорђе Михајловић

Ђорђе (1944) је рођен у Бежанији. Његова мајка је из старе породице Рашковић, која у Бежанији постоји преко 200 година. Ђорђе је основну школу завршио у Бежанији, а средње-техничку школу "Нилока Тесла" у Београду. Радио је у војно-техничком институту и ЈАТ-у. 1974. године са породицом се одселио у Канаду, где и данас живи.

Радни век је провео у компанији која производи електронске геофизичке инструменте за мерење земљине гравитације и магнетног поља (при истраживању нафте и природног гаса). Ђорђе је радио као електронски дизајнер и власник је неколико патената за прецизно мерење гравитације.

